

重生之超神二哈

เกิดใหม่
ทั้งที
ดันเป็น
ฮัสกี
หน้าโง่
เนียนะ?

12

บทที่ 641 หัวใจสั้นไหว

เมื่อได้ยินเสียงรถตำรวจ บรรดาลูกคุณหนูต่างเผยสีหน้าดีใจออกมา บางคนยังรู้สึกแปลกใจเล็กน้อยว่าทำไมตำรวจถึงมาได้เร็วขนาดนี้ แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรมากนัก

ในแววตาของหลายคนพลันฉายประกายโหดเหี้ยมขึ้นมาอีกครั้งราวกับได้ที่พึ่งใหม่ เตรียมจะอาศัยความสัมพันธ์กับตำรวจเอาคืน

ทุกคนค่อยๆ ฝืนลุกขึ้นจากพื้นอย่างยากลำบาก และเมื่อเห็นชายวัยกลางคนหน้าเหลี่ยมที่ลงมาจากรถตำรวจ หลีซื่อซงก็ชะงักไปทันที ก่อนจะอุทานอย่างตะลึงงันว่า “ลุงหวัง!”

เขารู้จักชายคนนั้นดี... เพราะนั่นคือหวังเซิงเต๋อ ผู้อำนวยการสำนักงานตำรวจนครบาลแห่งเมืองหลวง!

และไม่นานมานี้ เขาเพิ่งตามพ่อไปกินข้าวกับหวังเซิงเต๋อมาเอง!

ถึงกับรบกวนให้ท่านผู้อำนวยการหวังมาด้วยตัวเองเลย
หรือ ให้เกียรติพวกเราเกินไปหน่อยหรือเปล่าเนี่ย!

หลี่ซื่อซงคิดว่าหวังเซิงเต๋อรีบมาที่นี่เพราะโทรศัพท์
แจ้งความของตน จึงรู้สึกทั้งปลาบปลื้มทั้งได้หน้า ความเจ็บปวด
ตามร่างกายดูเหมือนจะบรรเทาลงไปมากในพริบตา

เมื่อได้ยินเสียงเรียกของหลี่ซื่อซง ฝีเท้าของหวังเซิงเต๋อ
ชะงักลงเล็กน้อย เขาหันไปมองหนึ่งครั้ง เพราะสภาพของ
อีกฝ่ายดูน่าสังเวชเกินไปจึงต้องมองอยู่อีกครู่ถึงจะจำได้ จากนั้น
ก็ขมวดคิ้ว แหวตฉายความไม่พอใจ

เขาส่งเสียงฮึในลำคอเบาๆ แล้วไม่สนใจหลี่ซื่อซงอีก แต่
เดินตรงไปทางสวีมีว่

หลี่ซื่อซงถึงกับอึ้ง มองแผ่นหลังของหวังเซิงเต๋ออย่าง
งุนงง ในใจเริ่มมีลางร้ายก่อตัวขึ้นราวๆ

หวังเซิงเต๋อเดินเข้าไปหาสวีมีว่อย่างรวดเร็ว บนใบหน้า
ปรากฏความเคารพนอบน้อม พูดด้วยท่าที่ระมัดระวังว่า “คุณสวี
สวีสดีครับ ผมหวังเซิงเต๋อ ผู้อำนวยการสำนักงานตำรวจนครบาล

แห่งเมืองหลวง... เป็นความบกพร่องในการดูแลของพระองค์ที่
ทำให้คุณเดือดร้อน ต้องขอภัยอย่างยิ่งครับ”

น้ำเสียงของเขาไม่ได้ดังมาก แต่ก็ไม่ได้ตั้งใจลดเสียงลง
คนรอบข้างจึงได้ยินกันถ้วนหน้า

ไม่เพียงแต่หลิวเหมิงเหมิงกับหลี่ซื่อซงเท่านั้น แม้แต่
ตำรวจที่ตามมาด้วยก็ยังยืนนิ่งอึ้งอยู่กับที่

หลิวเหมิงเหมิงไม่รู้จักหวังเซิงเต๋อ แต่ก็ดูออกว่าเขา
น่าจะเป็นหัวหน้าของกลุ่มตำรวจ สิ่งแรกที่ยกฝ้ายทำหลังจาก
ปรากฏตัวคือการขอโทษ ตรงข้ามกับสิ่งที่เธอกังวลไว้อย่าง
สิ้นเชิง

ส่วนคนที่รู้ฐานะของหวังเซิงเต๋อยิ่งตกตะลึงหนักกว่าเดิม
ถึงขั้นสงสัยว่าตนเองตาฝาดหูฝาดไปหรือไม่

สวีมั่วแทบไม่มีปฏิกิริยาใดต่อคำขอโทษของหวังเซิงเต๋อ
เพียงพยักหน้าเบาๆ เท่านั้น

แม้จะรู้สึกแปลกใจอยู่บ้าง แต่เมื่อคิดสักนิดก็เดาออกได้
ไม่ยาก...ก็แค่การดูแลเป็นพิเศษจากเบื้องบนเท่านั้น

เขามั่นใจว่าเบื่องบนไม่ได้สอดคล้องตามความเป็นส่วนตัวของเขา ทว่าโดยรอบวิลล่าแห่งนี้มีกล้องวงจรปิดอยู่ทั่ว จึงรับรู้ความเคลื่อนไหวได้ไม่ยาก และนี่ก็ยังคงอยู่ในขอบเขตที่เขายอมรับได้

อย่างเช่นตอนนี้ เขาไม่จำเป็นต้องเสียเวลาไปกับเรื่องเล็กน้อยระดับนี้มากนัก

หวังเชิงเต๋อก็ไม่ได้ไม่พอใจกับท่าทีเย็นชาของสวีมั่วเลย เพราะคำสั่งที่เขาได้รับมานั้นมีระดับสูงจนน่าตกใจ เขาไม่กล้าแม้แต่จะสืบทอดตัวตนที่แท้จริงของสวีมั่วด้วยซ้ำ แต่ในฐานะผู้อำนวยการสำนักงานตำรวจนครบาล อย่างน้อยเขาก็รู้ข้อมูลบางอย่างมาเลาๆ เช่น เว่ยเจียงตง ลูกน้องของเขาที่เดิมเป็นเพียงหัวหน้าชุดปราบปรามยาเสพติด จู่ๆ ก็ได้รับสถานะพิเศษอย่างยิ่ง มีหน้าที่ติดต่อกับสวีมั่วโดยเฉพาะ แม้แต่เขาในฐานะผู้อำนวยการก็ไม่มีสิทธิ์สอบถาม

เดิมทีเรื่องนี้ควรให้เว่ยเจียงตงเป็นผู้จัดการ แต่บังเอิญว่าเว่ยเจียงตงเพิ่งออกจากเมืองหลวงไปทำภารกิจที่อื่น เขาจึงจำต้องมาด้วยตัวเอง

หวังเชิงเต๋อลดเสียงลงเล็กน้อย พูดด้วยระดับเสียงที่มีเพียงสองคนได้ยิน “คุณสวี เรื่องนี้...คุณคิดจะจัดการอย่างไรดีครับ”

สวีมั่วตอบอย่างไม่ใส่ใจ “พาตัวไป อย่าให้พวกเขาปรากฏตัวต่อหน้าฉันอีก”

“ครับ ได้เลยครับ! คุณสวีวางใจได้ ผมจะจัดการทันที จะไม่ปรานีพวกเขาเด็ดขาด!”

หวังเชิงเต๋อรีบรับคำพลางถอนหายใจโล่งอกอย่างเงิบๆ ในใจ เพราะบุคคลระดับนี้กลับพูดง่ายกว่าที่เขาคิดไว้มาก เขากลับจริงๆ ว่าอีกฝ่ายจะสั่งให้ยิงพวกนี้ทิ้ง เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น... เบื้องบนอาจเห็นชอบจริงๆ และงานก็จบกวาดหลังจากนั้น คงลำบากยิ่งนัก...

สวีมั่วโบกมือหนึ่งครั้ง จากนั้นก็เดินลงเขาไปตามทางเล็ก ๆ ด้วยตนเอง

หวังเชิงเต๋อหันกลับไปสั่งให้ลูกน้องใส่กุญแจมือหลังข้อซง และพวกทั้งหมด แล้วนำตัวไปขึ้นรถพากลับไป

ตั้งแต่ปรากฏตัว จนจากไปใช้เวลาไม่ถึงสามนาที เรียก
ได้ว่ารวดเร็วเด็ดขาดอย่างยิ่ง

สิ่งที่ยืนยันว่าเบื้องบนให้ความสำคัญกับสวีมัว่มากจริงๆ
และทำที่ก็เป็นมิตรไม่น้อย เรื่องนี้ทำให้สวีมัวพอใจอยู่บ้าง แต่ก็
ไม่ได้เก็บมาใส่ใจ คิดเสร็จก็ลืมไป

หลังเดินออกมาได้ไม่นาน สวีมัวเหมือนนึกอะไรขึ้นได้จึง
หยิบโทรศัพท์ออกมา ส่งข้อความถึงหลิวเหมิงเหมิง บอกว่ามี
แขกสองคนจะมาในช่วงเที่ยง ให้เธอส่งคนรับใช้เตรียมอาหารดีๆ
ไว้

หน้าวิลล่า หลิวเหมิงเหมิงซึ่งเพิ่งมองส่งรถตำรวจที่พาหลี่ซื่อซง
และพวกจากไปยังอยู่ในอาการตะลึง เมื่อได้ยินเสียงแฉิ่งเตือน
จากโทรศัพท์จึงได้สติขึ้นมา พอหยิบขึ้นมาอ่านก็ชะงักไป ก่อน
จะเงยหน้ามองไปทางที่สวีมัวจากไปโดยไม่รู้ตัว ในแววตาฉาย
ประกายแปลกๆ

...แค่เรื่องนี้ทำไมไม่บอกกันตรงๆ ตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว ต้องรอ
ให้เดินไปแล้วถึงค่อยส่งข้อความ อยากจะอวดเท่าหรือไงกันนะ

ในเวลาเดียวกัน อีกด้านหนึ่ง จ้าวลี้เองกำลังวิตีโศกอลกับ
หลิวซือซือ

เธอนั่งขัดสมาธิอยู่บนโซฟา ถือโทรศัพท์ที่ไว้ตรงหน้า

ในหน้าจอ หลิวซือซือสวมชุดทำงาน นั่งอยู่ในสำนักงาน

“พีซือซือ เข้าขนาดนี้ก็ทำงานแล้วหรือ”

“เข้าอะไร ไกล่เทียงแล้วต่างหาก”

“อิ ๆ ฉันเพิ่งตื่นเอง ยังเข้าอยู่น่า...พีซือซือลองเดาสิว่า
ใครมาเมืองหลวงแล้ว”

“ดูจากสีหน้าหัวใจล่องลอยของเธอก็รู้แล้วว่าเป็นสวีมั่ว”

“บ้านา! ใครหัวใจล่องลอยกัน พีซือซือพูดอะไรเนีย!”

“งั้นไม่ใช่สวีมั่วหรือ”

“ก็...สวีมั่วแหละ...”

“นั่นไง ถูกแล้ว”

“ถูกอะไรเล่า...มันเกี่ยวอะไรกับที่ฉันหัวใจล่องลอยกัน!”

“เอาละๆ เลิกปิดบังเถอะ ว่ามา เขามาเมืองหลวงแล้ว เธอจะไปหาเขาใช่ไหม”

“ใครปิดบังกัน...ช่างเถอะ ไม่เถียงแล้ว ไซ้ เขาบอกว่าซื้อ วิลล่าหลังใหม่ที่ย่านวิลล่าแยร์หูเลยชวนพวกเราสองคนไปเป็นแขกนะ! เอาไงดีละ เต๋ยวฉินไปรับพี่แล้วเราไปด้วยกันไหม”

“เขาชวนพวกเราสองคนจริงๆ เหรอ ไม่ใช่เธออยากไปเองนะ?”

“พี่ซื้อซื้อ!!”

“เอาละๆ ไม่แก่งแล้ว เธอมาหาฉันตอนเที่ยงแล้วกัน”

“อือๆ งั้นเจอกันตอนเที่ยงนะ!”

หลังจากวางสายหิวซื้อซื้อ จ้าวสี่อื่งก็วางโทรศัพท์ เอนตัวพิงโซฟา ดึงหมอนมากอดไว้ให้อ้อมอก แล้วยกมือขึ้นแตะใบหน้าตัวเองพลางพึมพำว่า “สีหน้าฉันมันชัดขนาดนั้นจริงหรอ...”

บนพื้นข้างๆ ทีเบตันมาสติฟฟ์กับอลาสกันนั่งหมอบอยู่เคียงกัน เอียงหัวมองจ้าวสี่อื่ง ในแววตาทั้งคู่เต็มไปด้วยความสงสัย

อลาสกันหันไปถามทิเบตันมาสตีฟว่า “เจ้านายจะไปเจอลูกพี่เหรอ แล้วลูกพี่ก็จะเจอเจ้านาย? ทำไมต้องยุ่งยากขนาดนี้ด้วยล่ะ”

ทิเบตันมาสตีฟฟีกลอกตา (เรียนมาจากฮัสกี) “ฉันจะไปรู้ได้ยังไง...”

บทที่ 642 ซ่อนสาวงามไว้ในเรือนทอง?

ภายในฐานวิจัยลับชานเมืองหลวง หลี่เจิงซิงกับเว่ยเจียงตง ยังคงเฝ้าอยู่ด้านนอกห้องฝึกตลอดทั้งคืน ไม่ได้จากไปไหน

ก็เพราะเว่ยเจียงตงได้รับคำสั่งให้ยืนยันผลการฝึกของ สวีมั่วด้วยตนเอง และตัดการติดต่อกับโลกภายนอกชั่วคราว หวังเชิงเต๋อจึงติดต่อเขาไม่ได้

ทั้งสองรอคอยกันมาทั้งคืน ตามธรรมชาติย่อม่วงงุน อย่างหนัก แต่ก็ยังฝืนอดทน ไม่ยอมไปพักผ่อน

หลี่เจิงซิงดื่มกาแฟกระตุ้นสติไปไม่รู้กี่แก้วแล้ว เขามอง ผ่านกระจกทางเดียวเข้าไปยังห้องฝึก เห็นคนทั้งสิบสองยังคงนั่ง นิ่งราวกับพระเฒ่าเข้าฌาน ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย ในใจก็ ทั้งตะลึงทั้งหนัใจ ก่อนจะหันไปถามเว่ยเจียงตงว่า “ผู้กองเว่ย คุณว่า...พวกเขาจะตื่นเมื่อไหร่กันแน่”

เมื่อได้ยินคำถามเดิมที่ฟังมาไม่รู้กี่ครั้ง เว่ยเจียงตงก็ยิ้ม ขมขื่น ตอบว่า “ไม่รู้เหมือนกัน น่าจะ...ใกล้แล้วละมัง”

คำตอบนี้ เขาเองก็พูดซ้ำมาแล้วหลายรอบ

“เฮ้ย! ตื่นแล้วๆ!”

ในจังหวะนั้นเอง หลี่เจิงซิงกลับร้องขึ้นด้วยความดีใจ

เว่ยเฉิงตงพลันสะดุ้งตื่นขึ้นมา รีบเงยหน้ามอง ก็เห็นว่า
คนทั้งสิบสองในห้องฝึกลีลมตาตื่นขึ้นมาทีละคนจริงๆ!

หลี่เจิงซิงรีบเปิดประตู ก้าวยาวเข้าไปด้านใน

เว่ยเฉิงตงก็ตามเข้าไปติดๆ

ภายในห้องฝึก สมาชิกหน่วยทั้งสิบสองลุกขึ้นพร้อมกัน
ราวกับนัดกันไว้ เวลานี้ทุกคนกำลังก้มหน้าตรวจดูร่างกายของ
ตนเองด้วยสีหน้าตกตะลึง

หลี่เจิงซิงเดินเข้าไปตรงหน้า มองพวกเขาด้วยความ
คาดหวังและตื่นเต้น แต่กลับไม่เห็นความเปลี่ยนแปลงภายนอก
ที่เด่นชัดจึงเอ่ยถามว่า “รู้สึกยังไงกันบ้าง”

ทั้งสิบสองคนยืนขึ้นเรียบร้อย ยังรักษาวินัยเคร่งครัด ยืน
เรียงแถวเป็นระเบียบ

ในฐานะหัวหน้าทีม ชวดรายงานว่ “รายงาน! ผมรู้สึกสบายไปทั่วร่าง ไม่มีอาการผิดปกติใดๆ พละกำลังเหมือนจะเพิ่มขึ้นมาก อีกทั้งประสาทสัมผัสต่างๆ ก็เพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน!”

“รายงาน! ผมก็เช่นกัน!”

“รายงาน! ผมก็เหมือนกัน!”

“รายงาน! ผมด้วย!”

สมาชิกที่เหลือต่างรายงานสภาพของตนเองตามมา

แม้ทุกคนจะยังคงจริงจังเคร่งครัด แต่ก็เห็นได้ชัดว่าในแววตาของแต่ละคนเต็มไปด้วยความตกตะลึงและตื่นเต้น เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเองก็ประหลาดใจกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกายตัวเองอย่างยิ่ง

หล่ีเจิงซิงโบกมือสั่งทันที “ไปห้องตรวจ!”

ไม่นานนัก สมาชิกหน่วยรบพิเศษก่ำนดินทั้งสิบสองก็เข้ารับการทดสอบร่างกายทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นพละกำลัง ความเร็ว ความทนทาน และด้านอื่นๆ

ผลการทดสอบทำให้ทุกคนแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง

เดิมทีสมาชิกหน่วยนี้ก็แทบจะอยู่เหนือขีดจำกัดมนุษย์ อยู่แล้ว แต่ค่าพลังทางกายภาพทุกด้านกลับพุ่งสูงขึ้นอย่าง น่าเหลือเชื่อ!

โดยเฉพาะเกาะซึ่งเดิมอ่อนแอที่สุดเพราะเป็นฝ่ายเทคนิค กลับมีการพัฒนามากที่สุด ถึงขั้นไล่ทันมะโรงและฉลูที่แข็งแกร่ง ที่สุด!

หากไม่นับทักษะการต่อสู้ พวกกันแค่เรื่องสมรรถภาพ ทางกาย คนทั้งสิบสองแทบไม่แตกต่างกันแล้ว!

และทั้งหมดนี้ใช้เวลาเพียงคืนเดียวเท่านั้น!

ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาแทบไม่ได้ทำอะไรเลย ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้น ตามคำบอกของพวกเขา เหมือนแค่งงๆ แล้วกลับไปหนึ่งคืน พอตื่นขึ้นมาก็เป็นแบบนี้แล้ว

และทุกอย่างนี้...เป็นเพราะชายที่ชื่อว่าสวีมัว!

ด้วยความเข้าใจของหลี่เฉิงซิง ต่อให้คิดจนหัวแตกก็ยังไม่ออกกว่าอีกฝ่ายทำได้อย่างไร

อย่างน้อย ‘วิทยาศาสตร์’ ก็ไม่อาจอธิบายได้อีกต่อไปแล้ว

หรือว่าจะเป็นอย่างอื่นอีกฝ่ายพูดจริงๆ เป็น ‘การถ่ายทอดพลัง’ ในตำนาน?

แม้หาลีเจิงซึ่งจะรวบรวมเอกสารทั้งหมดรายงานขึ้นไปตามขั้นตอนแล้ว แต่เว่ยเจียงตงในฐานะผู้มีสถานะพิเศษก็รีบโทร. รายงานผลนี้ให้ผู้บังคับบัญชาทราบเป็นการด่วน

จากนั้น เขาก็ได้ทราบเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นก่อนหน้านั้นในย่านวิลล่าเยวี่หู

สวีมั่วเดินเล่นอยู่ริมทะเลสาบเชิงเขาอยู่พักหนึ่ง ระหว่างนั้นก็ได้รับโทรศัพท์จากเว่ยเจียงตง

อีกฝ่ายรายงานผลการทดสอบของหน่วยรบพิเศษก้านดินให้เขาฟัง พร้อมถ่ายทอดคำขอบคุณจากเบ๊องบน จากนั้นจึงเอ่ยถึงเหตุการณ์ที่หน้าวิลล่าก่อนหน้านี้อย่างระมัดระวัง แสดงความขอโทษต่อการเสียชีวิตมารยาทของกลุ่มลูกคนรวยเหล่านั้น

จุดประสงค์แท้จริงก็เพื่อหยั่งท่าทีว่าสวีมั่วไม่พอใจหรือไม่

สวีมัวคุยกับเขาสองสามประโยค พอเว่ยเจียงตงสบายใจ
ขึ้นจึงวางสายไป

ไม่นาน โทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีกครั้ง

คราวนี้เป็นจำวลี่อิงโทร. มา บอกว่าเธอกับหลิวซือซือ
ใกล้ถึงประตูเขตวิลล่าแล้ว

สวีมัวให้ทั้งสองแจ้งชื่อของตนเพื่อเข้าเขต จากนั้นก็บอก
ตำแหน่งวิลล่าให้

เมื่อวางสายแล้ว สวีมัวก็หันหลังเดินกลับ ระหว่างที่เดิน
ผ่านแปลงดอกไม้ ข้างกายเขาก็มีฮัสกี้ตัวหนึ่งเพิ่มขึ้นมา (เป็น
หุ่นจำลองตัวแทนที่ควบคุมด้วยพลังจิต) เดินโงนเงนตามเขาขึ้น
เขาไป

ตอนที่สวีมัวเดินกลับมาถึงหน้าวิลล่าตามทางเล็ก ก็เห็น
รถของจำวลี่อิงค่อยๆ ขับมาจากถนนอีกฝั่งหนึ่งพอดี

ทั้งสองฝ่ายมาพบกันตรงหน้าประตูวิลล่า

จำวลี่อิงจอดรถ ลดกระจกลง แล้วโบกมือเรียกสวีมัว

สวีมัวเดินเข้าไปข้างรถ ยิ้มพูดว่า “เอารถเข้าไปจอดใน
โรงรถเถอะ”

“ไม่ต้องหรอก! จอดตรงนี่แหละ”

จ้าวสี่อึ้งยิ้มพลาบปากมือ ดับเครื่อง ดิ่งเบรกมือ แล้วเปิด
ประตูลงจากรถ

หลิวซื่อซื่อก็ลงมาจากฝั่งผู้โดยสาร

ขณะเดียวกันประตูหลังรถก็เปิดออก โดยมีอึ้งเก้าสูนซ์
ขนฟูผลักประตู ก่อนจะเห็นทิเบตันมาสตีฟฟ์ อลาสกัน และ
ซามอยด์กระโดดลงมา วิ่งเข้าหาสวีมัวอย่างรวดเร็ว

“ลูกพี่!”

“ลูกพี่! พวกเรามาแล้ว!!”

ทิเบตันมาสตีฟฟ์กับอลาสกันวิ่งมาถึงตรงหน้า สายหัว
สายหางอย่างประจบ

พวกมันเคยเห็นฮัศจรรย์ที่อยู่ข้างสวีมัวมาก่อน แม้ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ก็รู้ว่าตัวนั้นไม่ใช่ลูกพี คนตรงหน้าต่างหากที่ใช่

ซามอยด์ยังไม่คุ้นกับสวีมัวมากนักและยังแอบเกรงกลัวอยู่บ้าง จึงวิ่งไปหลบอยู่ข้างขาหลิ่วซื่อซื่อ คอยชะโงกหน้ามองสวีมัว

หลังจากทักทายกันแล้ว จ้าวสี่อิ่งมองวิลล่าทรูตรงหน้า พลังแหวว่า “ว้าว สวีมัว นี่คือนิลล่าหลังใหม่ของนายเธอ ทรูเกินไปแล้วนะ! ราคาเท่าไรรกันเนี่ย บอกมานะ... ซอนสาวงามไว้ในเรือนทองไซ้ใหม่”

สวีมัวหลุดหัวเราะ “จะเป็นไปได้ยัง...”

ยังพูดไม่ทันจบ หลิ่วเหมิงเหมิงที่รูปร่างอ่อนช้อยก็เดินออกมาจากด้านใน มองสวีมัวด้วยสายตาสอบถาม

จ้าวสี่อิ่งที่เดิมทีแค่ล้อเล่น แต่พอเห็นหลิ่วเหมิงเหมิงก็ถึงกับชะงัก สีหน้ากลายเป็นแปลกประหลาด มองสวีมัวด้วยความประหลาดใจ ความสงสัย ความระแวง และเหมือนจะมีความรู้สึกผิดหวังเจืออยู่เล็กน้อย

สวีมีวักระแอมกระไออย่างกระอักกระอ่วน ก่อนจะแนะนำให้ทั้งสองรู้จักกัน “เธอชื่อหลิวเหมิงเหมิง เดิมทำงานอยู่ที่ศูนย์ช่วยเหลือสุนัขจรจัด ฉันย้ายสุนัขจรจัดส่วนหนึ่งมาที่นี่ ก็เลยให้เธอตามมาดูแลด้วย พูดตรงๆ คือปกติฉันแทบไม่ได้อยู่ที่นี้เลยนะ”

จ้าวลี่อิงแอบถอนหายใจโล่งอก ทำที่ถามอย่างไม่ใส่ใจว่า “อ้อ? นายเลี้ยงหมาไว้ที่นี่เยอะขนาดนั้นเลยเหรอ”

เธอยังพูดไม่ทันขาดคำ ก็เห็นฝูงสุนัขจำนวนมากวิ่งกรูกันออกมาจากในลานวิลล่าด้านหลังหลิวเหมิงเหมิง

บทที่ 643 สองสาวมาเยือนวิลล่า

ฝูงสุนัขที่กรูกันออกมาทำให้จ้าวสี่อึ่งกับหลิวซือซือตกใจ สะดุ้งโหยง แต่พอเห็นว่าสุนัขพวกนั้นไม่ได้มีท่าทีจะโจมตี อีกทั้งแต่ละตัวยังทำท่าเอาอกเอาใจ ทั้งสองก็ถอนหายใจโล่งอก

จ้าวสี่อึ่งมองสวีมั่วด้วยความตกตะลึง เอ่ยว่า “ว้าว! นายเลี้ยงหมาไว้นิวิลล่าเยอะขนาดนี้จริงๆ เหนือ!!”

สวีมั่วยิ้มแล้วพยักหน้า “อืม นึกว่าฉันหลอกเธอหรือไง”

เขาพูดพลางหันไปทางหลิวเหมิงเหมิง แนะนำว่า “หลิวเหมิงเหมิง สองท่านนี่คือแขกของฉัน นี่จ้าวสี่อึ่ง นี่หลิวซือซือ”

หลิวเหมิงเหมิงจำจ้าวสี่อึ่งได้ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว เลยกำลังแอบตกใจอยู่ พอได้สติกลับมาก็รีบกล่าวทักทายทั้งสองทันที

พอพวกทีเบตันมาสตีฟฟ์เห็นหมามากมายขนาดนี้ ตอนแรกก็ทำท่าราวกับเผชิญศัตรูใหญ่ แต่พอรู้ว่าเป็นลูกน้อง

ของลูกพี่ทั้งนั้นก็พลันตื่นเต้นดีใจขึ้นมาทันที ไม่นานก็สนิทสนมกับสุนัขเหล่านั้นราวกับเป็นปึกแผ่น

โดยเฉพาะที่เบตันมาสติฟฟ์ มันยังเจอ ‘หมาคันทันหน้า’ อยู่ในฝูง เป็นพวกที่เคยร่วมต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กันตอนจัดการแก๊งค์ยาเสพติดแถบซานเมือง พอจำกันได้ก็ยิ่งดีใจเข้าไปใหญ่

สวีมัวพาจ้าวลี้เอ็งกับหลิวซื่อซื่อ รวมถึงฝูงหมา เดินเข้าไปในวิลล่า

เหล่าสุนัขทั้งหลายอยู่เล่นกันในลานบ้าน ส่วนทุกคนเข้าไปด้านในตัวบ้าน

“ว้าว! ข้างในดูใหญ่กว่าที่มองจากข้างนอกอีก!”

จ้าวลี้เอ็งทำท่าราวกับบ้านนอกเข้ากรุง เห็นชัดว่าแกลังพูดเกินจริงเพื่อหยอกเล่น

สวีมัวแกลังรับมุก “ด้านหลังยังมีลานที่ใหญ่กว่านี้อีกนะจะไปดูไหม”

“ไปสิจ้!” จ้าวลี้เอ็งพยักหน้าอย่างตื่นเต้นพลาจตั้งมือหลิวซื่อซื่อ “พี่ซื่อซื่อ เราไปดูกันเถอะ!”

หลิวซื่อซื่อสีหน้าเอือมระอา ถูกจ้าวลี่อิงลากเดินตาม
สวีมั่วไปทางสวนหลังบ้าน

“เอ๊ะ? สวีมั่ว นายปลูกผักไว้ในสวนหลังบ้านด้วยเหรอ
ปลูกอะไรเยอะขนาดนี้เนี่ย! นี่กะหล่ำปลีหรือเป่ล่า ทำไมดูไม่
ค่อยเหมือนเลย... แล้วยังมีเถาวัลย์เกาะเต็มผนังอีก โตงาม
เกินไปแล้วมั้ง!”

เมื่อมาถึงสวนหลังบ้านและเห็นลานกว้างที่มีแปลงผัก
ปลูกเรียงอยู่ทั้งสองข้าง รวมถึงเถาวัลย์สีเขียวที่เลื้อยปกคลุม
กำแพงอย่างหนาแน่น ทั้งสองสาวต่างก็ประหลาดใจไม่น้อย

สิ่งที่พวกเธอไม่รู้คือ สวีมั่วได้สั่งให้เถาमारจดจำกลิ่นอาย
ของทั้งสองคนไว้ นี่เท่ากับมอบ ‘สิทธิ์สูงสุด’ ในวิลล่าแห่งนี้ให้
พวกเธอแล้วโดยไม่รู้ตัว

จากนั้นทุกคนจึงกลับเข้าไปยังห้องโถงวิลล่า นั่งลงบน
โซฟาพูดคุยกันอย่างสบายๆ

เกี่ยวกับการไปๆ มาๆ อันลึกลับของสวีมั่ว จ้าวลี่อิงกับ
หลิวซื่อซื่ออยากรู้อีก

ต่างกันตรงที่หลิวซือซือรู้จักยับยั้ง ไม่ถามมาก ส่วน
จ้าวลี่อิงกลับตอบไม่ได้ ชักถามไปมากมาย

ทว่าไม่ว่าสวีมั่วจะตอบอย่างไร เธอก็เชื่ออย่างนั้น เรื่องที่
เขาไม่พูดถึง เธอก็ไม่ไล่ต้อนถาม

สวีมั่วเองก็ไม่ได้ลำบากใจอะไร แค่แต่งเรื่องเล็กๆ น้อยๆ
ขึ้นมามีอธิบายผ่านๆ ไป

“จริงสิ สวีมั่ว นายบอกว่ามีเรื่องจะคุยกับฉันด้วยไม่ใช่
หรือ เรื่องอะไรล่ะ”

พอจ้าวลี่อิงนึกขึ้นได้และเอ่ยถาม สวีมั่วก็ทำสีหน้าจริงจัง
“อืม คือแบบนี้... สัญญาของเธอกับโต้วอวีไถ่จะหมดแล้วใช่ไหม”

จ้าวลี่อิงชะงักเล็กน้อย ก่อนพยักหน้า “อืม อีกไม่กี่วันก็
หมดแล้ว”

สวีมั่วยิ้ม “พูดตามตรงนะ ฉันเพิ่งเปิดบริษัทบันเทิงแห่ง
หนึ่ง ตอนนี้งากำลังต้องการดาราดังพอจะเป็นหน้าตาให้บริษัท
ได้ ว่าง... เธอจะมาช่วยฉันหน่อยไหม”

“หา?” จ้าวสี่อึ่งนั่งงั้น กะพริบตาปริบ ๆ ก่อนเอ่ยอย่างเหลือเชื่อ “นายพูดจริงหรือ!”

สวีมั่วสีหน้าไม่เปลี่ยน “ฉันเคยหลอกเธอหรือไง”

“นายเปิดบริษัทบันเทิง?”

“ใช่”

“แต่นายไม่ใช่นักเขียนนิยายหรือ...”

“เขียนนิยายแล้วเปิดบริษัทไม่ได้หรือไง อย่าลืมนะว่า ก่อนหน้านี้ฉันก็มีบริษัทเกมอยู่แล้ว”

“เอ่อ...”

จ้าวสี่อึ่งมองสวีมั่วราวกับกำลังคิดอะไรบางอย่าง จู่ ๆ ก็พูดขึ้นราวกับล้อเล่นว่า “ถ้าฉันเข้าบริษัทนาย นายต้องทุ่มฉันฉันสุดแรงเลยนะ ฉันจะเป็นซูเปอร์สตาร์!!”

สวีมั่วยิ้ม “แน่นอน ฉันจะดันเธอให้เป็นดาวที่ใหญ่ที่สุด”

“นายพูดเองนะ!” จ้าวสี่อึ่งยิ้มสดใส “จันทกลง ฉันรับปาก!!”

สวีมีว์เลิกคิ้วน้อยๆ แล้วยิ้มกล่าว “ตอบเร็วขนาดนี้ ไม่คิดอีกสักหน่อยเหรอ เธอยังไม่ได้ถามเรื่องผลตอบแทนเลยนะ”

“ไม่ต้อง ฉันเชื่อนาย!” จ้าวลีอิ่งโบกมืออย่างใจกว้าง “นายรวยขนาดนี้คงไม่ซีเหี้ยวหรอก ไซ้ใหม่”

สวีมีว์ “...”

เพียงเท่านั้น บริษัทใหม่ของจ้าวลีอิ่งก็ถูกกำหนดขึ้นโดยคำพูดแค่ไม่กี่ประโยค ดูเหมือนเรื่องล้อเล่น แต่ก็เหมือนเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล แม้แต่หลิวซือซือยังไม่รู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติ

แน่นอนว่า เรื่องสัญญาโดยละเอียดต้องไปจัดทำและลงนามกันภายหลัง แต่ก็ปล่อยเรื่องเหล่านี้ให้คนในบริษัทจัดการกันไป

ตอนเที่ยง ทั้งสามคนรับประทานอาหารกลางวันอันอุดมสมบูรณ์ นอกจากวัตถุดิบชั้นดีที่ซื้อจากภายนอกแล้ว สวีมีว์ยังให้คนไปเก็บผักวิญญาณที่เติบโตแล้วจากสวนหลังบ้านมาปรุงด้วย เขาเองก็เพิ่งได้ชิมครั้งแรก และผลลัพธ์ก็ไม่ทำให้ผิดหวัง

ผักกัญญาณเหล่านี้ไม่เพียงรสชาติสดอร่อย แต่ยังแฝงพลังพิเศษบางเบา กินเข้าไปแล้วทำให้จิตใจแจ่มใส ร่างกายอ่อนคลาย รวากับยาอายุวัฒนะในตำนาน

สวีมีวู้ที่ไปที่ไปของผักเหล่านี้ดี แต่จำวู้ลิ่งกับหลิวซือซือไม่รู้ ทั้งสองรู้เพียงว่า ผักที่เก็บจากสวนหลังบ้านนี่อร่อยอย่างเหลือจะเชื่อ แม้แต่หลิวซือซือที่ปกติสง่างามยังเกือบแย่งผักกัญญาณกับจำวู้ลิ่งจนแทบจะลงไม้ลงมือกัน...

สุดท้ายสวีมีวู้สัญญาว่าพวกเขาจะสามารถเลือกชุดผักสามต้นจากสวนหลังบ้านไปได้ก่อนกลับ ถึงปลอมสองสวานักกินให้สงบลง

เพียงมื้ออาหารนี้ก็ทำให้ทั้งสองมีความประทับใจและความรู้สึกดีเป็นพิเศษต่อวิลล่าแห่งนี้แล้ว

จำวู้ลิ่งถึงกับประกาศลั่นว่าจะต้องมาเล่นบ่อยๆ โดยอ้างว่าจะมาดูฮั้สก็กับหมาน่ารักพวกนั้น...เพราะสวีมีวู้บอกว่าฮั้สก็จะพักอยู่ที่นี้ชั่วคราว

ตอนบ่าย จ้าวสี่อิ่งลากหลิ่วซือซือและพาสุนัขทั้งฝูงวิ่งเล่นรอบวิลล่าอย่างสนุกสนาน ถึงขั้นเกือบจะเข้าไปในป่าหลังเขาเพื่อ 'ล่าเหยื่อ' โชคดีที่หลิ่วซือซือห้ามไว้ทัน

เดิมที่ตั้งใจว่าจะกลับตอนบ่าย แต่สองสาวกลับเล่นจนถึงค่ำ ยังอาศัยกินข้าวอีกมื้อหนึ่ง แล้วจึงถือผักวิญญานที่ขุดมาจากสวนหลังบ้านจากไปอย่างอาลัยอาวรณ์

สองวันถัดมา สวีมั่วใช้ชีวิตอย่างสบายๆ อยู่ที่วิลล่า ไม่มีเรื่องพิเศษเกิดขึ้น

จนกระทั่งคืนวันที่สี่ พลังปีศาจหมดลง สวีมั่วจึงกลับคืนสู่ร่างฮั้สก็้ออีกครั้งอย่างเรียบง่าย

แต่คราวนี้ หลังจากกลับเป็นฮั้สก็้อแล้ว สวีมั่วไม่ได้กลับไปบ้านจ้าวสี่อิ่ง หากยังคงอยู่ที่วิลล่าในฐานะฮั้สก็้อ ใช้ชีวิตแทบไม่ต่างจากเจ้าของวิลล่าอย่างเปิดเผย

เพราะก่อน 'จากไป' เขาได้สั่งไว้แล้วว่า ให้หลิวเหมิงเหมิง
กับพวกดูแลฮั๊สก็่เป็นพิเศษ มอบอิสระสูงสุดให้มันไป ไม่ว่าฮั๊สก็่
จะทำอะไรก็ไม่ต้องไปยุ่ง

บทที่ 644 ภาพยนตร์ออนไลน์

“ช่วงนี้...ดูเหมือนจะสงบเงียบจริงจัง ๆ เลยนะ...”

ในย่านวิลล่าเยิร์ฮู ภายในวิลล่าบนยอดเขาหมายเลข 009 มีฮัสกี้ตัวหนึ่งนอนอยู่บนหลังคา มีเถาวัลย์ที่หนานุ่มรองอยู่ใต้ตัว มันอาบแดดอย่างเกียจคร้าน ถึงขั้นไขว่ห้างด้วยท่าทางสบายอารมณ์

นับตั้งแต่ครั้งที่กลับจากร่างมนุษย์ครั้งก่อน สวีมัวก็อยู่ที่วิลล่าในฐานะฮัสกี้ พริบตาเดียวก็ผ่านไปอีกสามวันแล้ว

ตลอดสามวันนี้ เขาใช้ชีวิตได้อย่างอิสระสุดขีด อยากทำอะไรทำ อยากไปไหนก็ไป ไม่มีใครควบคุมเขาได้ (ไม่มีใครควบคุมได้จริงๆ)

ในสายตาของหลิวเหมิงเหมิงกับบรรดาคนรับใช้ ฮัสกี้ตัวนี้ก็แค่มีนิสัย ‘เย็นชา’ กว่าสุนัขตัวอื่น ไม่ได้ร้ายแรงเหมือนหมาทั่วไป ส่วนใหญ่แทบไม่เห็นมันเลย ไม่รู้ไปไหนหรือไป

ทำอะไร บางครั้งก็โผล่มาแบบกะทันหัน ยิ่งไปกว่านั้น ยังไม่เคยเห็นมันกิน ดั้ม หรือขับถ่ายเลยสักครั้ง

ตอนแรกหลิวเหมิงเหมิงรู้สึกแปลกใจ ถึงกับตั้งใจสังเกต ฮัสกีโดยเฉพาะ ทว่าไม่เห็นพิรุณอะไร บางครั้งมันหายตัวไปอย่างฉับพลัน เธอก็หาไม่เจอ อีกทั้งเพราะคำกำชับพิเศษของ สวีมัว เธอจึงไม่ได้เข้าไปยุ่งกับชีวิตของฮัสกี คิดเพียงว่ามันคงไปกินอะไรที่ไหนสักแห่งช่วงที่ไม่เห็น

เวลาที่สวีมัว ‘หายไป’ แน่หนอนว่าเขาออกไปเดินเล่นหาภารกิจ เพียงแต่ระบบเหมื่อนจะเข้าสู่ช่วงหยิ่ง งอนหยุดงานอีกครั้ง ตั้งแต่ภารกิจฐานวิจัยลับครั้งก่อนก็ไม่ออกภารกิจใหม่มาอีกเลย

เพราะชีวิตช่วงนี้ถือว่าไม่เลว สวีมัวจึงไม่ได้หมกมุ่นกับภารกิจมากนัก แต่ใช้ชีวิตสบายๆ เช่นนี้ไปเรื่อยๆ ค่อยๆ ใช้ตัวเก็บพลังปีศาจสะสมพลังปีศาจ พอสะสมครบก็จะได้แปลงร่างเป็นมนุษย์ไปเสพสุขสักสองสามวัน

อย่างไรเสีย เป้าหมายสูงสุดที่จะกลับเป็นมนุษย์ถาวรนั้น เห็นได้ชัดว่ายังยากลำบากยิ่ง และก็เร่งไม่ได้ ในเมื่อเป็นเช่นนั้น

สู่มองใกล้ๆ ไว้ก่อน ใช้วิธี 'ได้เป็นคนใหม่' ทุกช่วงเวลาหนึ่ง สักสามวัน แบบนี้ก็พอช่วยแก้กระหายได้บ้าง

เรื่องหนึ่งที่ควรกล่าวถึงคือ หลังจากรายการ 'ชีวิตที่ไผ่ผื่น' ตอนที่พวกเขาไปออกรายการออกอากาศอย่างเป็นทางการ จ้าวสี่อึ่งกับเหล่าดารา รวมถึงฮัสกีและสุนัขอีกหลายตัวก็กลับมาอีตอีกครั้ง โดยเฉพาะการแสดงพิเศษของบรรดาหมา ทำให้ตอนนั้นมีเรตติ้งสูงที่สุดเป็นประวัติการณ์

และอาศัยกระแสความนิยมนี้ ภาพยนตร์ที่จ้าวสี่อึ่งกับ ตีสี่เร่อปาไปแสดงรับเชิญก่อนหน้านี้ก็ถูกเลื่อนกำหนดให้ เผยแพร่ก่อนเวลา

ภาพยนตร์เรื่องนั้นเป็นภาพยนตร์ออนไลน์ จึงผ่านการตรวจสอบง่ายกว่าหนังโรงทั่วไปมาก ทำให้ดำเนินขั้นตอนทั้งหมดเสร็จสิ้นและเผยแพร่ได้รวดเร็ว

ในยุคที่ภาพยนตร์ในโรงชบเซาหลงเรื่อย ๆ ภาพยนตร์ออนไลน์จึงค่อยๆ ผงาดขึ้น แม้จะมีทั้งหนังห่วยและหนังไร้สาระมากมาย แต่ก็ยังมีบางเรื่องที่กลายเป็นม้ามืดคุณภาพดี อีกทั้งยังรับชมสะดวก ปัจจุบันจึงได้รับความนิยมจากชาวเน็ตอย่างมาก

ภาพยนตร์ออนไลน์เรื่องนี้มีชื่อว่า ‘ทะลุมิติทั้งที ฉันไม่อยากบ้ำเพ็ญเชียน’ ฟังจากชื่อก็รู้ว่าเป็นหนังแนวข้ามมิติ บ้ำเพ็ญเชียนเชิงตลก หัวข้อไม่ได้ใหม่อะไรนัก อีกทั้งไม่ใช่งานทุนสูง (เพราะถ้าเป็นทุนสูงก็คงไม่ใช่หนังออนไลน์แล้ว) เดิมทีจึงไม่ได้รับความสนใจมากนัก

แต่เพราะก่อนหน้านี้มีคลิปเบื้องหลังการถ่ายทำที่ฮัสน์กับพวกออกกล้องแพร่กระจายทางอินเทอร์เน็ต ทำให้ชาวเน็ตจำนวนไม่น้อยเริ่มสนใจหนังเรื่องนี้ ฝ่ายผู้สร้างก็ถือว่ามีหัวคิด หลังจากนั้นจึงตั้งใจปั้นกระแสรักษาความร้อนแรงไว้ และยังใช้กระแสของจ้าวสี่อิ่ง ตีสี่เรอปา แม้กระทั่งฮัสน์ มาช่วยโปรโมตอย่างแยะบยล ทำให้แฟนคลับของสองสาวจำชื่อหนังที่กำลังจะออนไลน์ได้

ทั้งที่สองสาวแค่รับเชิญ แต่กลับโดดเด่นยิ่งกว่านักแสดงนำ ต้องบอกว่าเป็นความจำเป็นของทีมสร้างทุนต่ำ

อย่างไรก็ตาม กลยุทธ์เล็กๆ นี้กลับได้ผลไม่น้อย ตอนที่หนังออนไลน์จริงๆ แฟนคลับของจ้าวสี่อิ่งกับตีสี่เรอปาก็ช่วยพยุงยอดคลิกในระลอกแรก

และสิ่งที่เกินความคาดหมายคือ ระดับของหนังเรื่องนี้ กลับสูงกว่าที่ผู้ชมจำนวนมากคาดไว้ หลังดูจบ หลายคนต่างให้คะแนนไม่ต่ำเลย

แม้งบประมาณไม่สูง แต่การผลิตค่อนข้างจริงจัง แม้บทจะเป็นสูตรสำเร็จ แต่ก็ยังอยู่ในระดับกลางค่อนข้างดี ไม่มีช่วงน่าเบื่อหรือน่าอึดอัดเกินไป งานเอฟเฟกต์ก็ท่อมเทพพอสมควร เห็นได้ว่าทุนส่วนใหญ่ถูกใช้ไปกับจุดนี้ ทั้งเรื่องสะท้อนความตั้งใจของทีมงาน อยู่เหนือเส้นผ่านเกณฑ์อย่างชัดเจน

ในหนัง จำวี่อิงกับตีลีเรอปาที่มารับเชิญถือเป็นลูกเล่นเล็กๆ ที่น่าสนใจ แม้ทั้งคู่ไม่ใช่นักแสดงมืออาชีพ แต่การแสดงก็ใช้ได้ ทำให้แฟนคลับพอใจมาก

แต่สิ่งที่ทำให้ผู้ชมประทับใจที่สุดจนถึงขั้นตบโต๊ะชื่นชม กลับไม่ใช่นักแสดงนำ และไม่ใช่สองสาวที่มารับเชิญ หากแต่เป็น...สุนัขไม่กี่ตัวที่ปรากฏตัวพร้อมกับจำวี่อิง

ฮัสกี ทิเบตันมาสติฟฟ์ อลาสกัน และซามอยด์ สี่ตัวนี้ ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็ไม่ควรจะปรากฏในภาพยนตร์บำเพ็ญเขียน

แนวตะวันออก ทว่ากลับกลายเป็นจุดที่ทำให้ผู้ชมตาเป็นประกายมากที่สุด

เพราะเดิมทีหนังเป็นแนวล้อเลียนอยู่แล้ว การมีสุนัขสี่สายพันธุ์โดดเด่นโผล่มาจึงไม่มีใครตำหนิ อย่างมากก็แค่แซวอย่างสนุกสนาน

สิ่งที่ทุกคนสนใจและพูดถึงมากที่สุดกลับเป็น ‘ฝีมือการแสดง’ ของหมาสี่ตัวนี้

ใช่แล้ว ‘การแสดง’

ในเวลาเพียงสิบกว่านาทีที่พวกมันปรากฏตัว การแสดงเรียกได้ว่าทำให้ผู้ชมตะลึงงัน

[ฮ่าๆๆ หนังไม่เลวเลย! ดูจบแล้วจำได้แม่นที่สุดก็คือหมาสี่ตัว!]

[ฮัสกีโผล่ในหนังบำเพ็ญเชียน ผู้กำกับล้อฉันเล่นหรือเปล่าเนี่ย ฉันหัวเราะจริงๆ นะ]

[ฆ่าจะตายอยู่แล้ว! จริงๆ แล้วฮัสกีพวกนั้นต่างหากคือพระเอก ดูจบแล้วจำได้แค่พวกมัน!]

[ตอนแรกมาดูเพราะอิงอิงกับเสี่ยวตี แต่ดูจบแล้วกลับรู้สึกว้าวฮัสกี้แสดงดีที่สุด...]

[ตอนดูคลิปเบื้องหลังการถ่ายทำก็รอดอยมาตลอด ไม่ทำให้ผิดหวังจริงๆ ฮ่าๆ การแสดงของหมาสุดยอดมาก! ผู้กำกับเข้าใจตลาดจริงๆ เห็นได้ชัดว่าตั้งใจเพิ่มบทให้พวกมัน!]

[แสดงได้ธรรมชาติสุดๆ! หมาที่บ้านอิงอิงแต่ละตัวมีของ!]

[หลักฐานแน่นแล้ว! ฮัสกี้คือสัตว์วิญญานแห่งโลกบำเพ็ญเข็มน!]

[นักแสดงนำโดนหมาแย่งซีนหมดเลย ดูจบจำได้แค่หมา!]

[ตอนนี้ในหัวฉันมีแต่ท่าหมุนตัวเตะของฮัสกี้ เทพเกินไปไม่ได้ใช้สเปเชียลเอฟเฟกต์ใช่ไหม]

[ตอบเมนต์บนอย่างรับผิดชอบเลยนะ ไม่ใช่เอฟเฟกต์แน่นอน ฮัสกี้บ้านอิงอิงมันเก่งขนาดนั้นจริงๆ]

[ฮ่าๆ ฮัสกี้สุดยอด! พี่มั่วทรงพลัง! ให้พี่มั่วเดบิวต์เถอะ!]

[การแสดงของฮัสกี้เหนือกว่าหนุ่มหน้าสวยอีก! ให้เดบิวต์!]

[อิงอิงเล็กไลฟ์เดอะ เปลี่ยนไปเป็นผู้จัดการดีกว่า ให้หมา
ที่บ้านเดบิวต์มาเลี้ยงเธอแทน ฮีๆ]

[คนเป็นหมื่นลงชื่อขอให้ฮัสกี้เดบิวต์]

บทที่ 645 ภารกิจระยะยาวที่สอง

[ตั้ง! มีภารกิจใหม่ปรากฏ ต้องการตรวจสอบหรือไม่]

ขณะที่สวีมีกำลังนอนอาบแดดอยู่บนหลังคาวิลล่าอย่าง
เบื่อหน่าย พลังใช้หน้าจอรบบท่องอินเทอร์เน็ต ดูคอมเมนต์
ของภาพยนตร์ออนไลน์เรื่องที่คุณไปแสดงรับเชิญ เสียงแจ้งเตือน
ของระบบก็ดังขึ้นกะทันหัน

เฮ้! หลายวันก่อนฉันเดินเล่นไปทั่วแกไม่ให้ภารกิจ วันนี้
นอนเป็นปลาตายอาบแดดอยู่บ้านกลับมีภารกิจมา ระบบ นับวัน
แกยิ่งเอาแต่ใจเกินไปแล้วนะ...

สวีมีบ่นในใจ พลังเรียกหน้าอินเทอร์เน็ตเฟซภารกิจออกมา
ตรวจดู

[ภารกิจระยะยาวที่สอง : เปิดตัวเข้าสู่วงการบันเทิงใน
ฐานะฮั๊สกี กลายเป็นซูเปอร์สตาร์ระดับแนวหน้า ภารกิจนี้เป็น
ภารกิจระยะยาว สามารถรับรางวัลเป็นช่วง ๆ (อิงตามค่าความ

นิยม) ไม่มีเวลาจำกัด ระหว่างนี้สามารถรับภารกิจอื่นได้พร้อมกัน
ค่าความนิยมปัจจุบัน : 5,600,000]

สวีมั่ว “...”

หลังจากอ่านเนื้อหาภารกิจจบ สวีมั่วก็วิ่งไปพักใหญ่
มูมปากกระตุกแล้วกระตุกอีก ไม่รู้จะบ่นอย่างไรดี...

บ้าเอ๊ย.....นี่จะให้ฉันเดบิวต์จริงๆ เหนอ!

ระบบ แกช้กจะเล่นใหญ่ขึ้นทุกวันแล้วนะ!

*แถมยังเป็นภารกิจระยะยาวอีก ภารกิจเลี้ยงดูจ้าวสี่อิ่ง
ก่อนหน้านี้ก็ยังไม่เสร็จเลย!*

แต่บ่นก็ส่วนบ่น สวีมั่วยังคงรับภารกิจนี้ทันที และลึก ๆ
แล้วก็แอบหัวเราะอยู่

ภารกิจระยะยาว นั้นหมายความว่าไม่ต้องถูกจำกัดมาก
สามารถค่อย ๆ ทำ และยังมีรางวัลเป็นช่วง ๆ ให้รับหลายครั้ง

จากประสบการณ์ทำภารกิจระยะยาวก่อนหน้านี้มานานหลายครั้ง รางวัลตามช่วงของภารกิจประเภทนี้ก็ไม่เลวเลย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงรางวัลใหญ่สุดท้ายที่ยังไม่เคยเห็นด้วยซ้ำ

แต่ภารกิจเลี้ยงดูจ้าวสี่อิ่งมีเป้าหมายชัดเจน (กลายเป็นสตรีมเมอร์อันดับหนึ่ง) ส่วนภารกิจระยะยาวของตนในฐานะฮัสกี้เป้าหมายกลับค่อนข้างเลื่อนราง (ซูเปอร์สตาร์ระดับแนวหน้า) แม้จะระบุเกณฑ์วัดผลคือ ‘ค่าความนิยม’ แต่ก็ไม่ได้บอกว่าจะต้องถึงเท่าใดจึงจะสำเร็จ

แต่ก็ไม่จำเป็นต้องกังวลมาก ทำให้เต็มที่ก็พอ แถมระหว่างทางยังมีรางวัลตามช่วงให้รับอยู่ดี

ค่าความนิยมเริ่มต้นก็มีตั้งห้าล้านกว่า ดูเหมือนตอนนี้ฉันเองก็มีชื่อเสียงไม่น้อยสินะ...

สวีมัวพึมพำในใจ

ค่าความนิยมเหล่านี้ย่อมสะสมมาจากการดังเป็นกระแสบนโลกออนไลน์หลายครั้งก่อนหน้านี้ แต่ลองคิดดูดี ๆ แม้จะดังหลายครั้ง ใหญ่บ้างเล็กบ้าง ค่าความนิยมกลับมี ‘แค่’ ห้าล้านกว่าเท่านั้น จริง ๆ แล้วก็ไม่ไ้ดีมากนัก เมื่อเทียบกับ

พวกอินฟลูเอนเซอร์ที่แค่ต้นไม้ก็ทำบนลานจอดรถก็มี คนติดตามเป็นสิบล้าน ถือว่ายังห่างชั้นอยู่

คงเป็นเพราะก่อนหน้านี้แม้จะเป็นกระแส แต่ชาวเน็ตส่วนใหญ่แค่ดูผ่านๆ ไม่ได้จดจำฮัสก็ตัวนี้จริงๆ ไม่นานจึงลืมนไป

แน่นอน อาจเป็นเพราะวิธีคำนวณค่าความนิยมของระบบแตกต่างจากค่าผู้ติดตามหรือยอดแฟนคลับที่มีตัวเลขลอยๆ บนอินเทอร์เนต

สรุปคือ ตอนนี้มีภารกิจแล้ว ก็ต้องวางแผนการเปิดตัวของตนในฐานะฮัสก็ให้ดี ต้องสร้างเอกลักษณ์ สร้างชื่อเสียง

บริษัทบันเทิงในสังกัดเพิ่งก่อตั้งขึ้นพอดี และกำลังจะเซ็นสัญญากับจ้าวสื่อด้วย เช่นนี้ก็สามารถโปรโมตไปพร้อมกัน ทำสองภารกิจระยะยาวควบคู่กันไปเลย

สวีม่วนนอนอยู่บนหลังคา ใต้ตัวคือเบาะเถาमारที่สบาย ยิ่งกว่าโซฟา เขาแอบแดดพลางครุ่นคิดว่าจะเปิดตัวเป็นซูเปอร์-สตาร์อย่างไร

ด้านล่างในสวน สุนัขหลายตัวกำลังวิ่งเล่นกันอย่างสนุกสนาน หลิวเหมิงเหมิงเล่นโยนบอลกับพวกมัน ขณะที่คนรับใช้กำลังดูแลต้นไม้ดอกไม้ ทุกอย่างดูสงบสุข

เมื่อวางแผนเบื้องต้นได้แล้ว สวีมัวก็ติดต่อผู้จัดการบริษัทภาพยนตร์และสื่อบันเทิงที่เพิ่งก่อตั้ง จ้าวคุนผิง แล้วสั่งให้เตรียมการเรื่องการเปิดตัวของฮัสกี

ในอาคารสำนักงานแห่งหนึ่งในย่านคึกคักของเมืองหลวง บนชั้นที่บริษัทมัวอื่นกรู๊ปเช่าไว้ จ้าวคุนผิงที่เพิ่งย้ายเข้ามาในสำนักงานใหม่ได้ไม่นาน หลังได้รับคำสั่งจากสวีมัวก็นั่งนิ่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์นานพักใหญ่

เขาอ่านอีเมลจากเจ้านายลึกลับซ้ำแล้วซ้ำเล่า ยืนยันว่าไม่ได้อ่านผิด ผู้ส่งก็ถูกต้อง ไม่น่าจะเป็นการกลั่นแกล้งของแอ็กเกอร์

...ท่านประธานใหญ่จะให้ฉันเซ็นสัญญากับสุนัขตัวหนึ่ง
แล้วยังต้องทุ่มกำลังไปโรมตเต็มที?!

ไม่ได้ล้อเล่นใช่ไหม!

จำคุณเผิงรู้สึกทั้งเหลือเชื่อ ทั้งพูดไม่ออก ทั้งจนปัญญา

คงไม่ใช่เรื่องล้อเล่น เพราะในอีเมลท่านประธานใหญ่
เขียนชัดเจน แม้กระทั่งแนวทางโปรโมตเบื้องต้นก็วางไว้แล้ว

ท่านประธานใหญ่คิดจะให้ฮัสกีตัวหนึ่งเดบิวต์จริง ๆ ...

โลกนี้ช่างกว้างใหญ่ เรื่องแปลกประหลาดมีทุกอย่าง
ความคิดของคนรวยยากแท้หยั่งถึง

เขายังไม่เคยพบตัวจริงของเจ้านายลึกลับผู้นี้เลย ติดต่อกัน
ผ่านตัวแทนซึ่งเป็นทนายมาโดยตลอด ต่อมาจึงได้รู้จักเจิ้งข่าย
ผู้จัดการบริษัทเกมในเครือเดียวกัน แม้สองบริษัทจะไม่เกี่ยวข้อง
กัน แต่ก็อยู่ใต้ร่มอันกรูปร่างเหมือนกันจึงรู้จักกัน

จากปากของเจิ้งข่าย จำคุณเผิงได้ทราบข้อมูลบางอย่าง
เกี่ยวกับท่านประธานใหญ่ โดยเฉพาะเรื่องเบื้องหลังอันยิ่งใหญ่
ที่ทำให้เขาทั้งตกใจและตื่นเต้น

ได้ทำงานภายใต้เจ้านายที่มีทั้งกำลังและเส้นสายยอม
นายินดีอย่างยิ่ง

และหลังจากที่ทีมงานบริษัทตั้งตัวได้อย่างเป็นทางการ
ภารกิจแรกที่ได้รับคือเตรียมเซ็นสัญญาและโปรโมตสตริ่มเมอร์
ชื่อดังจ้าวสี่อิ่งอย่างเต็มที่ เมื่อศึกษาข้อมูลของจ้าวสี่อิ่งแล้ว
จ้าวคุณเผิงก็ยิ่งประหลาดใจ เห็นว่าเธอมีศักยภาพสูง เจ้านายมอง
คนแม่นยำ อีกทั้งยังสามารถดึงตัวเธอมาได้ แสดงถึงพลังอำนาจ
ไม่น้อย

แต่ในขณะที่ทั้งบริษัทกำลังเตรียมต้อนรับซูเปอร์สตาร์
คนแรกของบริษัท เจ้านายกลับสั่งให้เซ็นสัญญาศิลปินคนที่สอง
กะทันหัน และอีกฝ่ายกลับเป็น.....ฮัสกีตัวหนึ่ง?!

แถมยังเป็นสัตว์เลี้ยงของจ้าวสี่อิ่งอีกด้วย...

ดีเลย เซ็นคนแล้วยังเซ็นสัตว์เลี้ยงฟ่วงอีก แถมต้อง
โปรโมตพร้อมกันด้วย ช่างแปลกใหม่จริง ๆ

นี่มันสำนวน ‘คนได้ดี ไก่หมาก็พลอยขึ้นสวรรค์’ หรือเปล่า
นะ!

จ้าวคุณเผิงกุมขมับครุ่นคิดอยู่นาน ก้อนกัณฑ์ตัดสินใจ

ช่างเถอะ! เจ้านายสั่งอย่างไรก็ทำอย่างนั้น! อย่างไรก็ตามเสีย
ฉันก็แค่ลูกจ้าง ไม่มีสิทธิ์ตั้งคำถามกับการตัดสินใจของเจ้านาย

ทันใดนั้น จ้าวคุณเผิงก็เรียกเลขาเข้ามา สั่งให้แจ้งผู้บริหาร
ทั้งหมดเข้าห้องประชุม

ครึ่งวันต่อมา สวีมั่วก็ได้รับแผนงานโปรโมตฮัสกี้ที่
จ้าวคุณเผิงส่งมาเป็นชุด

สวีมั่วอ่านผ่านๆ แล้วตอบกลับเพียงประโยคเดียว

[ดีมาก ทำตามนี้]

คืนนั้นเอง มั่วอินการบันเทิงก็จัดแถลงข่าวออนไลน์
ประกาศเซ็นสัญญากับสตรีมเมอร์ชื่อดังจ้าวลี่อิงและฮัสกี้ตัวหนึ่ง...